

Tomaž Lapajne Dekleva in Vid Sodnik

Ujemi me!

Sandra

Borut

Kristina

Damir

Miloš

režiser

direktor

študent

profesor

mama

1. prizor

Park. Borut teče, za njim sopiha Sandra.

BORUT: Sandra, kar teci! Ujemi ritem! Zdaj sem tako povezal stvar, da mi ni treba več menjati baterij. Ulovi ritem Sandra!

SANDRA: Če pa ne zmorem ...

BORUT: Sandra!

SANDRA: Pojdiva rajši na večerjo ...

BORUT: Saj greva! Samo greva okrog!

SANDRA: Jaz sem se uredila! Skoraj sem obula tudi tiste čevlje z visokimi petami – na tem pesku bi jih čisto uničila ...

BORUT: Ti slišiš, kaj ti govorim? Poglej to inovacijo, sploh mi ni treba polnit telefona na vtičnici, ampak tečem in piezo kristali v mojih podplatih polnijo baterijo!

SANDRA: Prosim, počakaj ...

BORUT: Sandra! Ne ustavljaj me, ker bom poslabšal rezultat!

SANDRA: Prosim, počakaj ...

BORUT: Sandra!

SANDRA: Prosim ...

BORUT: OK, OK, bom tekkel na mestu. *(Teče na mestu.)*

SANDRA *(tudi teče na mestu)*: Lahko jaz malo stojim zraven?

BORUT: Sandra, če si z mano, moraš loviti moj ritem.

SANDRA: A ta stvar meri tudi mene?

BORUT: To je zame! To sem jaz!

SANDRA: Kaj sem pa jaz? Jaz sem pa nepomembna ...

BORUT: Ti greš lahko na večerjo z mano.

SANDRA: Aja, samo ti in ti, jaz pa nič ...

BORUT: Lej, ti moraš loviti moj ritem, če hočeš biti z mano ...

SANDRA *(teče naprej, ga prehit)*: Samo za tabo lahko tečem, ne!

2. prizor

Računovodstvo večjega podjetja. Kristina sedi za računalnikom.

KRISTINA: Kar naprej!

DAMIR: Dober dan. *(Obstoji na vratih.)*

KRISTINA: Dober dan.

DAMIR: Prišel sem, ker ste klicali, da vam internet ne dela.

KRISTINA: Ja, ne dela. Kar nehal je.

DAMIR: Saj sem vam že po telefonu rekel, da je najbrž treba samo resetirati ruter.

KRISTINA: Ne vem, meni to ne dela. Poglejte, pritisnem tipko in ne dela.

DAMIR: Aha.

KRISTINA: Po moje je pri vas nekaj narobe?

DAMIR: Grem lahko naprej?

KRISTINA: Ja, ja, stopite naprej!

DAMIR (*vstopi*): Pri nas?

KRISTINA: Ja, pri vas, vi imate ta internet ... (*Damir odpre kovček s prenosnim računalnikom in orodjem.*)

Koliko stvari imate vi s sabo! Še vijake in izvijače, vse ... Če enter pritisnem, potem ne dela, zato jaz nikoli ne pritisnem enter.

DAMIR: Načeloma ne hodim k strankam, samo po telefonu svetujem. Ampak me je prepričalo, ker ste mi poslali bombonjero.

KRISTINA: Ne znam ... ne vem ... ne morem rešit tega, pa sem rekla, bom pa tako poskusila ...

Tudi vrtnice se bile lepe, ne?

DAMIR: Damir. (*Ji ponudi roko.*)

KRISTINA: Aja! Kristina. (*Vstane in mu da roko.*) Kako ste mladi! Pol mlajši ste od mene!

DAMIR: Ja ...

KRISTINA: Mladi in pametni! Ko sem bila jaz toliko stara, kaj sem vedela? Ničesar nisem vedela!

Zdaj pa sem v računovodstvu. Takrat pa ... kaj sem vedela! Sem mislila, da bom vse življenje v Emoni zlagala na police. Zdaj sem pa tukaj, v računovodstvu. In imam računalnik.

DAMIR: Nekaj sem vam prinesel. Čokoladno kroglico. (*Ji da.*) No, študent sem še. Sem imel občutek, da moram nekaj prinesiti. Tako, malo mi je bilo čudno, veste, nikoli mi ni še nihče nič poslal ... vaša bombonjera in vrtnice ...

KRISTINA (*gleda kroglico*): Tudi meni je čudno, kot bi mi sin dal čokolado ...

DAMIR: Kot mama in sin, ha, ha, ha ... (*Se oba smejeta.*) No, bom resetiral ruter, potem pa bom verjetno lahko šel.

KRISTINA: Samo ne pritisnite enter, ker se ...

DAMIR: Ne bom pritiskal ničesar ... Tukaj imate kabel in pogledajte ... takole izklopite ...

KRISTINA: Tega pa nikoli ne delam! To jaz kar pustim.

DAMIR: To sem mislil z »resetirat«. (*Gleda v ekran.*) Evo, dela! Dela internet! (*Kristina z veliko slastjo*)

je kroglico.) Zdaj bom moral iti. Moje delo tukaj je končano. Če vam je bilo všeč, nam dajte, prosim, oceno na Facebooku in nas všečkajte in napišete svojo izkušnjo. Jaz obljubim, da jo bom všečkal. Uporabljate Facebook?

KRISTINA: Ne, ampak bom vprašala v dobavi ...

DAMIR: No, pa hvala, ker ste me povabili!

KRISTINA: Lešnikova čokolada vam je všeč?

DAMIR: Ja.

KRISTINA: Meni tudi.

DAMIR: No, moram se odpraviti, lepo se imejte!

KRISTINA: Na svidenje! (*Vpije za njim.*) In če se kaj pokvari, vas bom poklicala!

DAMIR: Najprej po telefonu, bova poskusila tako razrešit ...

KRISTINA: Ja. (*On gre, Kristina sama.*) Madoniš, kaj je bilo pa tole. Madoniš. Vsa vznemirjena sem. Ponavadi ni takole v računovodskem oddelku. Da kar pridejo noter. In takole ... Ojoj, sploh ne vem, če se bom zdaj lahko zbrala na konte. Ampak ne! Lahko bi bil moj sin!

3. prizor

Igralski studio. Režiser sedi in gleda v besedilo, Miloš igra.

MILOŠ: Biti ali ne biti, to je tu vprašanje!

REŽISER: Super! Tukaj je bila vejica in si jo upošteval. Naprej!

MILOŠ: Samo to sem se naučil ...

REŽISER: Ampak je še naprej. Več je.

MILOŠ: Pomagaj mi!

REŽISER: Prav, ti bom govoril. Kje pa je vejica, boš sam ugotovil!

MILOŠ: OK!

REŽISER (*Miloš ponavlja za njim*): Biti, ne biti: to je tu vprašanje:

Je-li bolj plemenito, da trpiš
v duhu strelice vse nasprotne usode,
ali z orožjem greš nad morje zla
in ga končaš z odporom. Umreti: spati;
nič več; in reči, da končamo s spanjem
si srčno bol in tisočero udarcev,
ki dediščina so mesu. To je smoter,
ki ga bilo od srca bi želeli.

Umreti, spati; spati:
nemara sanjati: da, tu je kleč.

(William Shakespeare, prevod Oton Župančič)

REŽISER: Za usode je bila vejica. Jaz bi jo sicer drugače postavil.

MILOŠ: Torej, po usode je malo tišine.

REŽISER: Vejico moraš upoštevati!

MILOŠ: Saj te ves čas upoštevam, samo vejice ...

REŽISER: Če imam pa jaz kaj rad, je pa to, da se sliši vejico. Nekateri kar govorijo in govorijo, več tista poezija, kjer kar govorijo in govorijo in govorijo in ti samo razmišljaš: kje je vejica?

MILOŠ: Mislim, jaz bi bil igravec. Samo te vejice ... pač ... Nočem te užaliti, saj so pomembne, ampak ...

REŽISER: Čakaj, čakaj, čakaj! Ti misliš, da so literatura samo besede? Literatura so premoril! To so pike! Klicaj! Strast, ki jo čutiš v vejici! Besede so samo nekaj, kar je med ločili. Ojoj, ura je že skoraj pet! Parkirnino imam do petih ... Se vidimo prihodnjic, Miloš!

4. prizor

Borut gleda mobilni telefon, Sandra si pili nobte.

BORUT: Za šesti kilometer sem imel boljši občutek.

SANDRA: Aha.

BORUT: Tukaj se pa takoj vidi, na šestem si se ti priključila in, poglej, od šestega do šestega in pol, zelo slabo.

SANDRA: Tvoja mama je klicala.

BORUT: Na maraton ne boš prišla. Motilo bi me.

SANDRA: Vprašala je, kdaj se bova poročila ...

BORUT: Statistika jasno kaže, da kadar si ti zraven, je slabše.

SANDRA: ... in kdaj bova imela otroke ...

BORUT: Točno vidim, kdaj si mi mahala ob stezi. Takoj se pozna. Ker izgubim zbranost in motivacijo ... Kmalu bo zmanjkalo baterije ...

SANDRA: Rekla je, da nisem primerna ženska zate. Ker nisem noseča.

BORUT: Zvečer grem še enkrat teč. Samo pet kilometrov. Baterijo moram napolnit.

SANDRA: V nedeljo prideta na kosilo.

BORUT: Kdo pride na kosilo?

SANDRA: Tvoja starša.

BORUT: Aha.

SANDRA: Kaj greš napolnit?

5. prizor

Računovodstvo. Pri vratih pozvoni. Kristina si popravi novo obleko in odpre vrata. Vstopi Damir.

DAMIR: Živijo!

KRISTINA: Živijo ... *(Mu pokaže računalnik, Damir se loti dela.)* Spekla sem kračo.

DAMIR: Prosim?

KRISTINA: Kračo sem spekla.

DAMIR: Super. Zelo lepo diši. Že ko sem vstopil, sem zavohal. *(Kristina dvigne pokrov posode, v kateri je krača.)* Ojoj! Ogromna je!

KRISTINA: Sem mislila, da bi vi odnesli v podjetje.

DAMIR: Prosim?

KRISTINA: Tam ste taki mladi fantje in ste lačni in sem spekla kračo.

DAMIR: O, hvala, hvala! Ampak po moje ne bomo rabili, ker imamo kitajsko dostavo ... *(Iztakne kabel in stoji.)* Včasih je treba počakati dvajset sekund, da se razelektri ...

KRISTINA: Kaj boste potem s ... jaz sem to spekla ... za vas sem spekla ... za Bit d. o. o.

DAMIR: Kako ste že rekli, da vam je ime? Se opravičujem, iz glave mi je ušlo ...

KRISTINA: Niti tega ne veste, kako mi je ime?

DAMIR: Marjana, ne?

KRISTINA: No, potem mi pa recite Marjana ...

DAMIR : Ja, prav, jaz vas bom klical Marjana od zdaj naprej ... če vas ne moti?

KRISTINA: Plačujemo 45 evrov pavšala na mesec. Zakaj? Da pridete sem in nas ignorirate ...

DAMIR: Saj ste mi vi poslali čokolado ...

KRISTINA: Spekla sem kračo ... in novo obleko sem si kupila. Sem pričakovala kaj več! Samo kable gledate. In kitajsko dostavo imate ...

DAMIR: Glejte, to je moja služba. Jaz pridem, uredim, da vse dela, in grem.

KRISTINA: No, pojdite. Saj vse dela ... *(Joka.)* Kračo pustite tukaj, če vam ni všeč ...

DAMIR *(gre k njej in jo treplja po rami)*: Dajte no, gospa Marjana ...

KRISTINA: Odpovedali vam bomo pavšal ...

DAMIR: Saj bo v redu, no ... Bom vzel kračo.

KRISTINA: Res?

DAMIR: Imate kaj alufolije?

KRISTINA: Ja. (*Mu zavije kračo in se zraven zadovoljno smeji.*)

6. prizor

Kulturni dom. Na odru je režiser.

REŽISER: Dragi starši, dragi ostali, Miloš vam bo predstavil monolog iz Shakespearjevega *Hamleta*
Biti ali ne biti. Delala sva skupaj ves mesec. (*Medtem se v ozadju Miloš ogreva.*)

MILOŠ: Tdlna, tdlne, tdlni, tdlno, tdlnu, ldtna, ldtne, ldtni, ldtno, ldtnu ...

REŽISER: S tem monologom bomo zaključili ta večer. Dragi starši, dragi ostali, zdaj prihaja Miloš,
prosim podprite ga z aplavzom!

Miloš pride na oder, se postavi, se trese od treme in ne uspe izreči ničesar.

REŽISER (*prišepetuje*): Biti, ne biti.

MILOŠ (*glasno in z močnimi poudarki*): Biti, ne biti.

REŽISER (*prišepetuje*): To je tu vprašanje. (*Miloš molči.*) (*Prišepetuje.*) Miloš, kaj je?

MILOŠ (*glasno*): Miloš, kaj je?

REŽISER (*prišepetuje*): Si v redu, Miloš?

MILOŠ (*glasno*): Si v redu, Miloš?

REŽISER (*sam zase*): V redu je.

MILOŠ (*glasno*): V redu je!

REŽISER (*stopi na oder in prekine Miloša*): Hvala, Miloš. (*Ga rine z odra.*)

7. prizor

Sandra doma pripravlja mizo. Borut tipka po telefonu.

SANDRA (*zlagla papirnate prtičke na mizo*): Fak, fak, fak, pizda, fak, fak, fak, čez pet minut prideta,
fak, fak, fak, pizda, pizda, pizda, fak, fak, fak ... Prtički, fak, fak, fak ... Ok, ok ...

BORUT: Sandra, tako je lepo vreme, ne morem biti doma ...

SANDRA: Ne delaj se norca! A bo v redu? (*Gleda mizo.*)

BORUT: Saj boš lahko sama z mojima staršema ...

SANDRA: Kako to misliš – sama? Ne zafrkavaj se! Vse sem pripravila!

BORUT: Res moram?

SANDRA: Bosta jedla hrenovke? Dve hrenovki sem skuhala. To sem našla v hladilniku ... Pa
gorčico in majonezo ... Kruha nimava, pa bom dala toast zraven. Pa toaster, če bosta hotela
toplo ...

BORUT: Po moje bosta jedla hrenovke, ja.

Vse pravice pridržane. Društvo za razvoj gledališča v izobraževanju
tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

SANDRA: Fak, pizda, kako sem živčna ...

BORUT: Ti si živčna? Čez tri dni je maraton in mi govoriš, da si ti živčna? Težiš mi življenje! Prav težiš! Zdaj prideta moja starša – naj pojedta hrenovke in naj gresta domov! Zakaj moram biti jaz zraven?

SANDRA: Zato, da se pogovarjamo. Sam jima boš povedal!

BORUT: Kaj naj povem svoji mami?

SANDRA: Ja to, pizda, kar meni govoriš ...

BORUT: To naj govorim mami?

SANDRA: Ne upaš se ji?

BORUT: Ne, ne upam si. Mami si ne upam.

SANDRA: Ker si gnoj. Ružiš ta maraton in glavni si in kupiš si superge za 150 evrov in te hlače, ki jih nima nihče v Ljubljani ...

BORUT: Samo zavidaš mi.

SANDRA: ... v resnici si pa navaden gnoj. Kaj me samo gledaš?

BORUT: Rekla si mi gnoj in razmišljam, kaj naj bi to pomenilo.

SANDRA: To, da si ... gnoj, ne.

BORUT: Ne vem, kateri gnoj preteče 42 kilometrov?

SANDRA: Prdec ...

BORUT: Kateri gnoj preteče 42 kilometrov? Zakaj si mi rekla gnoj?

SANDRA: Zato, ker si ne upaš ... ker bežiš! Ta tvoj tek, to je en stalen beg pred soočanjem, odločitvami! Pizda! Stalno hodiš ven in tečeš, namesto da bi bil tukaj in se spopadel s tem, kar imaš tukaj.

BORUT: S čim? S hrenovko? Z gorčico? Z majonezo?

SANDRA: To znam skuhat in to sem skuhala. Nisem zbežala stran. Malo sem zafrknila, ker sem hrenovke dala v mrzlo vodo in ne v krop in so zdaj ... malo razpadle. Kaj? Sedi! Zdaj prideta. In kondome daj z mize. Fak. Če tvoja mama vidi kondome, bo spet začela ... Po moje bi jih najraje naluknjala ... Prav vidim tvojo mamo v sanjah, kako luknja kondome ... Hodi po stanovanju, se smeji in luknja kondome.

BORUT: Se lahko midva kdaj pogovarjava, ne da bi ti govorila debilnosti? Ves čas ti otroci, otroci, otroci. Saj so tudi druge stvari v življenju!

SANDRA: So ja! Ampak jih ti ne opaziš. Prtičke sem šla kupit v Hofer! Poglej, kako lepi so! Sploh nisi opazil ...

BORUT: Ne, res nisem.

SANDRA: Ničesar ne opaziš ...

BORUT: Lepi so. Zdaj sem opazil prtičke! Zakaj si mi rekla, da sem gnoj?

SANDRA: Zdaj je prepozno.

BORUT: Opazil sem jih!

SANDRA: Če bi jih opazil, bi rekel: »Lepi prtički.« Ali pa: »O, prtički, lepi sol!« Pa nisi nič rekel.

BORUT: Hočeš otroka?

SANDRA: Ne vem. Ga ti hočeš?

BORUT: Glej, če ti hočeš, bova pa naredila otroka. Če ti toliko pomeni ...

SANDRA: Naredila bova! Kot bi delala ograjo!

BORUT: Kaj pa bova? Začarala ga bova? Naredila ga bova. Odločila se bova in ga naredila.

SANDRA: Lepše se izražaj. Fak.

BORUT: Kaj?

SANDRA: A otroka kar narediš, pa je?

BORUT: Najprej mi govoriš, da sem gnoj, zdaj pa hočeš, da ti naredim otroka, kaj je to? (*Pavza, gledata se, Borut prične lesti nanjo.*)

SANDRA: Borut, ne zdaj. Ne na mizi. Kaj pa če zdajle prideta?

BORUT: Bova dala pa prtičke nazaj na mizo ...

SANDRA: Ne ... (*Sandra se mu sprva upira, potem pa jo premaga strast in se prepusti.*)

8. prizor

V podjetju Bit d. o. o.

DAMIR: Poglejte direktor, jaz ne grem več tja.

DIREKTOR: To je naša dolgoletna redna stranka. To stranko imamo že od vsega začetka. To stranko moramo obdržati.

DAMIR: Prosim vas, direktor ... Na začetku je bila prijazna, potem je bila vedno bolj prijazna, potem me je začela obsipavati z majhnimi pozornostmi ... že na začetku se mi je zdelo čudno, tak čuden občutek sem imel ...

DIREKTOR: Glejte Damir, oni nam plačujejo pavšal. In mi se moramo za ta pavšal kdaj tudi potruditi. Pojdite tja vsake toliko časa, se malo nasmehnite, prinesite ji še vi kakšno darilce, na primer ...

DAMIR: Oh, darilo ... Ona hoče ... A veste, kaj ona hoče?

DIREKTOR: Kaj?

DAMIR: Meni! Mene hoče. Seksualno!

DIREKTOR: Pa dajte no, Damir, malo jo objemite, pa bo ...

DAMIR: Jaz nisem kurba! Jaz sem informatik!

DIREKTOR: Ja, ja, informatik. Mi moramo skrbeti za stranke ...

DAMIR: Šest let sem študiral in napisal diplomu iz Jave, zakaj? Da me bo neka stara mama objemala in otipavala?

DIREKTOR: No, prav. Grem pa jaz k njej ...

9. prizor

Pisarna profesorja.

PROFESOR: Kako to mislite, da to ni naturalizem? Mislim, to je naturalizem. To spada pod naturalizem. To uvrščamo v predal »naturalizem«.

ŠTUDENT: Poglejte, profesor doktor ...

PROFESOR: Ja?

ŠTUDENT: ... vi ne razumete naturalizma. Se opravičujem, ker sem tako neposreden ...

PROFESOR: Počakajte, počakajte, jaz sem doktoriral iz naturalizma! Jaz sem uvrstil v predalček »naturalizem« vsa naturalistična dela ...

ŠTUDENT: No, to je bilo v osemdesetih, ko še ni bilo jasno, kaj je naturalizem. Moramo priznati, da je bil to še realizem.

PROFESOR: Gospod študent tretjega letnika!

ŠTUDENT: Ja?

PROFESOR: Na izpitu ste!

ŠTUDENT: Ja?

PROFESOR: Razložite mi, zakaj po vašem to ni naturalizem.

ŠTUDENT: Poglejte, zahtevate, da vas naslavljamo z gospod profesor doktor, a prebral sem vse vaše članke in vaš doktorat in sem našel kar precej napak. Vaši principi sploh niso akademske narave, ampak gre za nekakšna praktična pomagala, kako uvrstiti določeno literaturo v predalčke.

PROFESOR (*kriči*): Povejte mi, po katerih elementih vi sklepate, da to ni naturalizem! Pokažite mi po literarni teoriji, kje so elementi nenaturalizma v tem izključno naturalističnem literarnem delu! Dokažite mi!

ŠTUDENT: Gospod profesor doktor, ne bi se spuščal v obrekovanje, napisal sem članek (*mu ga da*) in prosim, da ga preberete in v njem najdete odgovore. Če ga ne boste zažgali ... ali obesili sebe. (*Profesor bere.*) Kar zdaj boste brali?

PROFESOR (*krič*): Ja! Zdaj bom prebral! Saj ste na izpitu, ne!

ŠTUDENT: V redu. Bom sedel in čakal. Pa ostalim bom povedal, naj kar čakajo. (*Odpre vrata in zapije na hodnik.*) Še kakšni dve uri bo, kar čakajte! (*Zapre vrata in sede.*)

PROFESOR: Kako ste to napisali! Vi sesuvate moj doktorat!

ŠTUDENT: No, sesuvam ... Pišem resnico ... Kar pogledajte stran 16, četrti odstavek! Vam je kaj znano? To, v narekovajih?

PROFESOR: To ste vzeli iz mojega doktorata?

ŠTUDENT: Ja.

PROFESOR: To je res narobe.

ŠTUDENT: Vaš doktorat je moja antiteza.

PROFESOR: Zdaj vas pa lahko vržem na tem izpitu ali pa takoj vzamem v službo. Takoj moram govoriti z dekanom.

10. prizor

Maraton. Borut teče.

NAPOVEDOVALEC (*samo glas*): Na progi številka ena: Blaž Jovančič, Bojan Štefančič, Jože Kovač, Zdravko Ragič, na progi številka dve: Maja Novak, Žiga Rakovnik, Mojca Pešič in Borut Krakar, na progi številka tri: Marjeta Jovanović, Žiga Jeraj, Bojan Rugojakić in Damir Vilč. Pripravljamo se za start, ki ga bo slavnostno odprl župan Zoran Janković.

Pok startne pištole. Borut teče in preverja stanje na telefonu. Ob njem Sandra, ki se v nekem trenutku zgrudi po tleh. Borut poklekne k njej.

BORUT: Sandra!

SANDRA: Sem mislila, da imam srčni napad, pa me je samo leva roka zelo srbela ... Tako sem bila zadihana, kot še nikoli. Sem mislila, da bom pljuča izbruhala ... ne bi smela cigarete prej ... Sem mislila, da bom umrla ...

BORUT: Sandra, ti si kadila cigareto in noseča si!

SANDRA: Ja, sedlo mi je. Saj sem super lahke.

BORUT: Veš, kako sem se ustrašil! Zate in za otroka sem se ustrašil!

SANDRA: Teci naprej! Kaj se pogovarjaš z mano!

BORUT: Ne morem tečt, če ti ležiš noseča na tleh ...

SANDRA: Še vedno si lahko med prvih petsto, če se potrudiš! Teci! V redu bo z mano.

BORUT: Sandra ...

SANDRA: Toliko časa si se pripravljaj! Pojdi naprej!

BORUT: Sandra, jaz moram ...

SANDRA: Bom že poskrbela zase. Pojdi!

BORUT: Nesel te bom domov.

SANDRA: Tako si si želel! Pojdi, Borut, teci! Teci še zame! In za piezo kristale! Naredi rezultat, ki ga nisi naredil še nikoli!

Borut jo prime v naročje, poljubi na usta in odnese do bližnje klopcice pod drevo.

BORUT: Takoj bom nazaj! Prav takoj! Tako bom tekkel, da bom takoj nazaj! (*Teče.*)

11. prizor

Damir vstopi v računovodstvo in išče Kristino.

DAMIR: Gospa Marjeta? Jaz sem ... Gospa Marjeta?

KRISTINA: Nisem Marjeta! Lahko bi si zapomnil ime!

DAMIR: Marjana ...

KRISTINA: Vaš šef je bil pred eno uro tukaj.

DAMIR: Vem. Zato sem prišel. ... Prišel sem se opravičit ... Imate pa mnogo stvari razmetanih po tleh ... drugače je kot običajno, ko imate urejeno. Se je kaj zgodilo?

KRISTINA: Marsikaj.

DAMIR: No, prišel sem se opravičit za to, kar sem ... pač ...

KRISTINA: Boste šampanjec? (*Mu toči.*) Vaš šef je pustil ...

DAMIR: Res lepo skrbi za stranke ... Na zdravje!

KRISTINA: Čin! Jagode sva že pojedla. ... Je kar divji ta vaš šef.

DAMIR: Ja, on je ustanovil to podjetje ...

KRISTINA: In zna skrbet za stranke. Jaz sem mu kar dvakrat izplačala pavšal – v podjetju sploh ne opazijo ...

DAMIR: Dobro. Res je dober poslovnež ... Veste, jaz pa zapuščam Bit d. o. o.

KRISTINA: Aha, ja, res niste na njegovi ravni. Mladi ste še, saj se boste naučili.

DAMIR: Hvala. No, pa sem vam prišel povedat, da me ne bo več. Nazaj na fakulteto grem, študirat.

KRISTINA: Eni so za posel, drugi so pač bolj za študij. Tako da ...

DAMIR: Še ruter vam bom zadnjič resetiral, da ne boste klicali. Saj razumete, še vedno sem tukaj v imenu podjetja.

KRISTINA: No, vzemite ta svoj kabel ven ...

DAMIR (*odhaja*): No, pa hvala. Najbrž se ne bova več videla. Imela sva svoje trenutke, kajne gospa Marjana?

KRISTINA: Lahko pa ... lahko ... pridete kdaj, čisto tako ... mimogrede ... mogoče spremenim mnenje o vas.

DAMIR: Ja, veliko mi pomeni vaše mnenje ... No, moje delo je opravljeno. Prosim, povejte šefu, da sem bil tukaj in da sem se opravičil.

KRISTINA: Ne vem, če bom kaj povedala šefu ... ne vem, ne vem ...

DAMIR: Tako ali tako odhajam iz podjetja, samo da šef še ne ve. Vam sem najprej povedal. Tako da mu prosim ne povejte, ker mu bom jaz.

KRISTINA: Nekam počasi se vi odpravljate. Nekaj vas očitno veže ... Vaš šef je videl, kaj so moje potrebe. On je videl stranko in se ji je približal kot človeku, kot ženski. Zaradi podjetja Bit d. o. o. sem to, kar sem. Zdaj se pa vi odločite. Boste sledili željam strank, boste zadovoljili potrebe strank, boste uspešni v poslu ali pa boste študirali?

DAMIR: In če ostanem?

KRISTINA: Lahko nadaljujete tradicijo Bit d. o. o. ...

DAMIR: Koliko nakazujete šefu?

12. prizor

Pri Milošu doma.

MAMA: Miloš, palačinke sem ti naredila. Da se boš okrepčal po nastopu. Sin moj, v življenju so vzponi in so padci. Meni je bilo všeč. Res. Meni je bilo všeč.

MILOŠ: Edina si bila v občinstvu in sem zmrznil. Doma sem vadil v dnevni sobi in zdaj končno predstava in tam si samo ti. In še zmrznil sem.

MAMA: Nisem bila samo jaz. Bil je še tehnik in vratar in ta, ki te je napovedal.

MILOŠ: Samo oni so morali biti tam ...

MAMA: Miloš, si pa stal na odru!

MILOŠ: Zastonj je bilo ...

MAMA: Ni bilo zastonj, jaz sem imela veliko od nastopa in ti si imel tudi. Vsaka izkušnja šteje. Enkrat boš tudi kakšno dekle dobil ...

MILOŠ: Mami, mogoče pa jaz ne bi bil igralec. Bi bil kaj drugega.

MAMA: Kar boš hotel. Rada te bom imela, kakorkoli se boš odločil!

MILOŠ: Ves mesec sem vlagal v to igranje, ampak to ni zame. Mene trema premaga. Mogoče bi šel nazaj na hokej.

MAMA: Počni kaj takega, da boš kakšno dekle spoznal ... Veš, kako je bilo na hokeju!

MILOŠ: Dekleta hodijo v gledališče ...

MAMA: Ja, na hokej pa samo fantje ...

MILOŠ: Samo s Tomažem sva bila ...

MAMA: Dekle moraš spoznat! Pojdi v knjižnico!

MILOŠ: Da bi bil knjižničar?

MAMA: Ja! Dekleta bodo prihajala in te spraševala! Jej palačinke. Domačo marmelado sem namazala noter.

MILOŠ: Tvoje palačinke so najboljše, mami!

13. prizor

Sandra sedi bolna na kavču doma. Vstopi Borut z medaljo okrog vratu in sede k njej.

SANDRA: Si zmagal?

BORUT: Ja.

SANDRA: Misliš v svoji konkurenci, ne?

BORUT: Ne. Čisto prvi sem bil.

SANDRA: Ja? Medaljo si dobil?

BORUT: Župan mi jo je dal.

SANDRA: Fak! Prav župan?

BORUT: Ti pokažem? (*Sname medaljo.*)

SANDRA: Vau! Lahko ugriznem vanjo, tako kot v filmih? (*Ugrizne.*) Zares, kovinska! ... Nekaj ti moram povedat. Ko si šel naprej, sem upala, da ne boš šel. Rekla sem, da pojdi, ampak sem upala, da ne boš šel. In ko ... (*Borut poklekne pred njo.*) Kaj delaš?

BORUT: Ja, zaprosil te bom ... za roko.

SANDRA: Smo v srednjem veku ali kaj?

BORUT: Hotel sem, da bi bilo malo romantično ...

SANDRA: Daj, nehaj, no ...

BORUT: Bi se ti poročila z mano? Tako, zares.

SANDRA: Čisto zares?

BORUT: Tako, v cerkvi in to.

SANDRA: Prav v cerkvi?

BORUT: Ja. Z župnikom in vsem ...

SANDRA: Pa zbor pa to ...

BORUT: Kakor boš hotela.

SANDRA: Bo polna cerkev starih mam, ki bodo gledale?

BORUT: Ja, moja mama bo verjetno prišla, pa oče ...

SANDRA: To pridejo še druge stare mame in gledajo ...

BORUT: Saj se ni treba poročiti, če se nočeš! (*Vstane.*)

SANDRA: Ne, ne, ne! Pojdi nazaj na kolena! (*On poklekne.*) Še kaj mi povej!

BORUT: Ja to, poročila se bova in bova imela hišo v Vnanjih Goricah ...

SANDRA: V Vnanjih Goricah ... na parceli tvojih staršev ... Ja. Lepo se sliši. Potem ko bova imela otroka, bo mama zraven ... Pa enkrat bodo otroci lahko tam prizidek zgradili ... Vsi bomo v Vnanjih Goricah!

BORUT: Moja sestra ima zraven hišo ...

SANDRA: Otroci se lahko igrajo ... Saj lahko tako poveš.

BORUT: Se boš poročila z mano?

SANDRA: Aja, ja! Bom, ne.

14. prizor

Slavnostna dvorana univerze. Profesor govori zbranim, ob njem stoji študent.

PROFESOR: Redki so študenti, ki že v tretjem letniku tako močno opozorijo nase, da postanejo dekani. To so res redki študenti, ampak se pa zgodijo. Zato danes slavnostno predajam dekansko verigo študentu tretjega letnika, ki je s svojim znanjem dobil doktorat, preden je diplomiral in postal tudi 127. dekan Univerze v Ljubljani. (*Študentu.*) Khm, khm, zdaj morate imeti govor.

ŠTUDENT: Pozdravljeni! Končno je pamet premagala tradicijo. Končno je znanje dobilo častni stol. Končno resnica pomeni več kot ime! Go, go, Univerza v Ljubljani!

PROFESOR: Hvala za ta iskren in svež govor.

ŠTUDENT: Najbrž takega še ni bilo, ne?

PROFESOR: Ne. Ste tudi najmlajši dekan katerekoli evropske univerze, to moram povedati. Me je zelo presenetilo! Zelo presenetilo! Sem že dolgo tukaj, pa ... bom rajši tiho.

15. prizor

Kristina in študent v dekanovi pisarni.

KRISTINA: To je dekanova pisarna?

ŠTUDENT: Ja.

KRISTINA: Sem si bolj bogato predstavljala ...

ŠTUDENT: Mami, sedi no ... Pač taka je dekanova pisarna. Je pa to največ, kar si lahko na univerzi!

KRISTINA: Niti balkona nimaš ...

ŠTUDENT: Mama, sedi ...

KRISTINA: Lesen stol! Niti naslonjačev nimaš ...

ŠTUDENT: Mami, ta stol je tukaj od ustanovitve univerze.

KRISTINA: Lesen?

ŠTUDENT: Ja, lesen, taki so stoli.

KRISTINA: Si nisi mogel dobiti kakšne boljše službe?

ŠTUDENT: Mama, dekan sem. Tukaj ne moreš biti več!

KRISTINA: Če je res tako pomembna služba, bi lahko dobil pravo pisarno. Veš, kakšno pisarno ima pri nas šef? Svilene zavese od stropa do tal ...

ŠTUDENT: Poglej skozi okno! Poglej, no! Vidiš, tam, kjer profesorji malicajo? Te lahko jaz vse odpustim, če hočem!

KRISTINA: No, pa jih odpusti!

ŠTUDENT: Ja, ne bom jih odpustil, saj so čisto v redu profesorji.

KRISTINA: Kje imaš pa ženo?

ŠTUDENT: Ženo?

KRISTINA: Ja, ženo. Ne moreš biti direktor, če nimaš žene?

ŠTUDENT: Mami, jaz sem se trudil ...

KRISTINA: Sine, ko boš imel pa pravo službo in ženo in ko boš res kaj dosegel, potem me pokliči!

(Gre.)

Konec.